

Lehmann: De to Alternativer, mellem hvilke Thinget nu i dette Dieblif skal vælge, ere, om det vil vedtage Loven saaledes, som den i sin Tid forelagdes af Regjeringen og nu er kommen tilbage fra Landsthinget, eller om det vil forkaste den. At forkaste den kan jo efter de tidligere Voteringer ene og alene søges begrundet deri, at de Tillæg, som Loven fik her, ere saldne bort, og, da Forslaget om at gjenoptage disse Tillæg er taget tilbage, kan der jo altsaa ikke mere være Tale derom. Naar Thinget nu, inden det tager sin Beslutning, fatter den Forskiel i Die, som der er, saa vil det findes, at den kun bestaaer deri, at medens saavel Folkethinget som Landsthinget har givet sit Samtykke til den af Regjeringen stillede Fordring at faae en Frist af 3 Aar til Fabrikkens Drift, har Folkethinget ønsket, at der først skulde foretages et Forsøg med et Salg. Herpaa gik Udvalget i sin Tid ind, idet det forøvrigt udtalte som sin aldeles bestemte Overbeviisning, at et saadant Salg nu kun vilde kunne skee paa den Maade, hvorpaa man altid kan sælge, eller jeg kunde fristes til at sige udfærdig enhver Ting, nemlig ved at sælge den à tout prix, altsaa ved f. Ex. at sælge Bygningen til Redbrydelse. Et saadant Salg kan altid opnaaes; men det var et saadant Salg, som Regjeringen ikke kunde beqvemme sig til, og jeg finder, at Folkethingets Votum ikke kunde have nogen fornuftig Betydning, naar det ikke skulde være den, at et saadant Salg fordrede man ikke, men at dersom Fabrikken ikke kunde afhændes paa saadan Maade, at dens Drift kunde gaae over i private Hænder, og de Interesser, som knytte sig til den, og som jeg nu ikke her vidtløstlig skal gjentage; da der maaskee allerede er talt mere om dem, end Sagen er værd, kunde sikkres, saa vilde man samtykke i, at den endnu i 3 Aar drives for Statens Regning, vel at mærke, uden Tilskud fra Staten, og saa vilde man udsætte den endelige Beslutning, indtil disse tre Aar være forløbne. Til at sælge Fabrikken som Fabrik har Folkethinget givet sit Samtykke; men det var fra alle Sider forudsat, at Salget ikke i dette Dieblif vilde kunne opnaaes (Nei!), og jeg skal da herefter henstille til Thinget, om det, at en saadan aldeles uvæsentlig og uvigtig lille Tilfætning ikke bliver staaende i en

Lov, kan være en tilstrækkelig Grund til at forkaste den. Naar Folkethinget i sin Tid i Finantsloven har udtalt det Ønske, at dette Activ, som andre saadanne Activer, skulde afhændes, da er det et Princip, der som Princip ikke kan bestrides af Nogen, men ved dets Anvendelse vil der dog fornuftigviis blive at tage Hensyn deels til, hvorvidt Sagen har en udelukkende finantiel Interesse — og jeg roer dog virkelig, at det af de Forhandlinger, der have fundet Sted, maa være bleven Enhver klart, at en Fabrik, der har en saadan Virksomhed som den her omtalte, ikke kan have udelukkende finantiel Interesse — og deels til Vigtigheden af de finantielle Spørgsmaal, hvorom der er Tale; men her er ikke Tale om andet, end i det Allerhøieste ikke at faae fulde Renter af den Sum, hvorfor Bygningen som Bygning for Diebliffet kunde sælges, og dette endda kun for et Tidrum af 3 Aar. I denne Henseende er Sagen altsaa ligesaa uvigtig, som den i den anden Henseende ingenlunde er blot finantiel. Jeg kan derfor ikke skjønne, at den ringe Omstændighed, at det, der her blev vedtaget, paa Grund af og under den Forudsætning, at det kun var et Slags Consequents af tidligere Uttringer (Nei!), og som ikke kunde faae noget praktisk Resultat, er udgaaet, kan være nogen Grund til at stemme imod Loven. Der gjentages nu ideligt Nei, og det er af en æret Taler tidligere anført, at der var gjort et Bud, men det er ogsaa erkjendt, at dette Bud var af den Natur, at kun en reen Taabe kunde gaae ind derpaa, idet det, netop fra den finantielle Side, vilde have været i høieste Grad usforsvarligt ikke blot at sælge en Bygning uden en eneste Skilling's Udbetaling, men tillige lade medfølge en Bæreholdning til diebliffelig Realisation, mod en contant Udbetaling af $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$ af dens Værdi, og imod, at man skulde søge sin tilbagestaaende Sikkerhed i en Bygning, ikke blot for dennes fulde Værdi, men tillige for Værdien af en Bæreholdning, som, det var jo Meningen, skulde kunne sælges til enhver Tid. Det er det eneste Factum, der foreligger, og der hjælper altsaa intet Nei, naar jeg paastaar, at det af Mange af dem, der have yttret sig om Sagen, er blevet forudsat, at, naar flere Med-